משנה · מחברי זמננו · שערי תורת בבל · סדר טהרות

שערי תורת בבל על משנה טהרות

רבי זאב וולף רבינוביץ'

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

שערי תורת בבל על משנה טהרות

רבי זאב וולף רבינוביץ'

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/שערי-תורת-בבל-על-משנה-טהרות/
הקובץ נוצר ב־18 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ד 4
משנה ג 4
משנה ה 4
פרק ה 4
משנה ט 4
פרק ח 5
משנה ב 5
משנה ג 5
פרק י 5
משנה ב 5
משנה ז 5

פרק ד

משנה ג

(פ"ד מ"ג ר"ש) **ד"ה אם היתה טהורה נזרקת ע"ג מת טהורה דדמי לעוף הפורח וכו'**. —קשה לנו, דא"כ מאותו טעם גם אם זרק כזית מן המת וכל המאהילים תהא ספיקו טהור. לכן נראה שאין זה דומה לעוף הפורח באופן שהוא עצמו מאהיל על כזית מן המת ועל טהרה כאחד, דאינו מטמא משום אהל, משום דכל אהל שאינו נח במקום אחד אין לו דין אהל. אבל כאן שכזית מן המת מונח בארץ, והטומאה בוקעת ועולה אם היתה הטהרה כנגדו אפי' רגע אחד ודאי היא נטמאת. אלא שה"נ מיירי שספק הוא אם האהילה הטהרה כנגד אותו כזית ואם לא. ומאחר שהטהרה היא דבר שאין בו דעת לשאול לכן ספיקה טהור, כדין כזית מן המת בפי עורב וספק האהיל על הכלים שבמ"ד בפרקין. אבל ספק האהיל על האדם טמא, ובזה מיירי הא דכזית מן המת וכל המאהילין שבתוספתא. ועי' מ"ש באהלות פ"ח מ"ב, ומשם ראייה לדברינו.

משנה ה

(פ"ד מ"ה ר"ש) **ומיהו קשה למ"ד ברה"י תולין**.—תמוה דכ"ש דקשה לת"ק דספק מגען טהור אף ברה"י (עי' למטה בר"ש ורא"ש).

פרק ה

משנה ט

(פ"ה מ"ט ר"ש) **ד"ה עוד תניא בתוספתא וכו' לא משכחת קרבן באמה העברייה וכו'**. —ודאי משכחינן קרבן באמה העברייה בזבה או במצורעת, וכמו ששנינו בנגעים פי"ד מי"ב: "מביא אדם ע"י בנו ע"י בתו ע"י עבדו ושפחתו קרבן עני". ועי' נדרים (לה ב), דמחוסר כפורים אינו צריך דעת, לכן יכול להביא קרבן אף על בנו ובתו הקטנים. ומ"מ פי' הר"ש בזה אינו מחוור, דמה שייך דין זה בתוספתא טהרות. אלא ה"פ שאם אמרו לו בנו ובתו או עבדו ושפחתו 'אכלת חלב' ה"ז מביא קרבן על פיהם, דכשם שהאשה נאמנת בזה (כדמוכח בכריתות יא ב, וע"ש בתוס' ד"ה ואשה), כך נאמנים הקרובים והקטנים; והא דתני "בנו ובתו הגדולים" י"ל שאינו אלא אשגרת לישנא מעירובין עט ב, פב ב ופסחים פח א ועוד. וגם י"ל להיפך דרק אשה וקרוב נאמנים, אבל לא קטנים; והא דתני "עבדו ושפחתו העברים" הוא אשגרת לישנא (עי' מ"ש בתמורה כח ב).

פרק ח

משנה ב

(פ"ח מ"ב ר"ש) **ד"ה טמאים מדרס וכו' מכבדת על הבגדים**.—מכאן מוכח כדעת ר"ש בזבים (פ"ה מ"ב) ותוס' נדה (נה א ד"ה אבן), שאין אבן מסמא מטמא אא"כ הטומאה מכבדת על הטהרה[1]. אבל לדעת רש"י (נדה שם), דאפי' אינה מכבדת מטמאה, קשה: למה לי רוצצת? וצ"ל לדעת רש"י, שחכמים חולקים על ר' יוסי וסוברים, דאפי' אינה רוצצת טמאין מדרס.

משנה ג

(פ"ח מ"ג ר"ש) **ד"ה תניא בתוספתא נפל כליו לתוך בורו של ע"ה טמא וטהור בעלייתו**. —מזה מוכח דברשותו של ע"ה אינו טמא אלא מדרס ולא טמא מת, לפיכך טהור בעלייתו, אלא שאפשר שצריך הערב שמש. אבל מדברי הר"ש שלמעלה משמע דמניח ושכח ברה"י של ע"ה טמא מדרס וטמא מת. ועי' בפי' הרמב"ם כאן.

פרק י

משנה ב

(פ"י מ"ב ר"ש) **נאמנין לומר לא נגענו וכגון דחבר עומד וכו'**.—אין צורך בזה, אלא שהיא טומאה ידועה גם לע"ה וכמו שרץ (לעיל פ"ט מ"ח).

משנה ז

(פ"י מ"ז) **ונמצא שרץ בראשונה כולן טמאין וכו'**.—עי' לעיל פ"ד מ"ד. ובר"ש שם כתב: "מבור של יין וכו' ולא חיישינן שמא היה שם שרץ מדלי ראשון"; הרי שלדעתו דוקא בדלי אחרון כולן טהורין. ולא משמע כן אלא אפי' בדלי הראשון כולן טהורין, וכ"ה באליהו רבא שם. אלא דמ"ש דמים מחוברין אינן נטמאין אינו, דהא תנן במקואות פ"א מ"ב: מילא טמא ומילא טהור טמא, אלא שצ"ל דמיירי בממלא מבור שיש בו ארבעים סאה.

[1] וכן משמע מזה ששנינו בזבים ספ"ד: "על המכבש של כובס כלים שתחתיו טהורין".